

στό χαμηλό επίπεδο του κοινού ύψους. Συκοφαντημένοι από την αστική κακοβουλία, σε μᾶς, τούς λίγους ιδεολόγους λογοτέχνες σοσιαλιστές, θά θά βρῆτε τὰ μέσα γιὰ τὴν ἐξιδανίκευσή τοῦ ἀγώνα σας πού εἶναι κι ὁ ἀγώνας μας καὶ γιὰ τὸ ἀνέβασμα σ' ἕνα ὕψος πού νὰ μὴ μπορῇ νὰ σᾶς φτάσουνε τὰ βέλη τῶν πονηρῶν. Ὅσο δὲν κερδίζετε τὴν ἐμπιστοσύνη μιας θὰ παρουσιάζετε πάντοτε μιὰ πλευρὰ ἀνοιχτὴ γιὰ μιὰ εὐκόλη ἐπίθεση στὴν αστική μικροπονηριά.

Δὲ σᾶς ζητήσαμε ἀξιώματα οὔτε πρωτοκαθεδρίες. Ἐχομε μόνο τὴν ἀξίωση νὰ μὴ μᾶς ἀγνοῖτε καὶ νὰ μὴ προσπαθῆτε νὰ μειώσετε τὸ κύρος μας ἔστω καὶ ἀσυνείδητα μὲ τὴ συστηματικὴ ἀγνοία ἢ τὸ μισογνώρισμα τοῦ ἔργου μας. Ἕνας ἀληθινὸς σοσιαλιστὴς δὲν πρέπει νὰ ἐξαντλῆται μὲ τὴν ἱερὴ προσπάθεια γιὰ τὴν ὁργάνωση τῶν ἐργατῶν, μὰ ἀπαραίτητα νὰ φροντίζῃ νὰ εἶναι καλὰ πληροφορημένος καὶ γιὰ τὴ λογοτεχνικὴ παραγωγή τοῦ τόπου του. Ὑπάρχει σήμερα δημιουργημένη μιὰ, περιορισμένη ἔστω, σοσιαλιστικὴ λογοτεχνία πού μπορεῖ νὰ μὴν ἔχῃ τὴν ὁρμὴ πού θὰ ὀνειροπολοῦσε ἕνας ἀδιάλλακτος σοσιαλιστὴς τῶν ἄκρων, μὰ πού εἶναι ἀρμονισμένη πρὸς ὅλο τὸ σοσιαλιστικὸ περιβάλλον, πού κι αὐτὸ τώρα μόλις δημιουργεῖται, καὶ πού ἔχει μὲ ὅλα αὐτὰ ὅλη τὴ θερμότητα καὶ τὴν ἀγνότητα μιᾶς παρθένας σοσιαλιστικῆς ψυχῆς.

Συλλογιστῆτε τὴν εὐθύνη πού ἀναλαμβάνετε μὲ τὸν ὑποῦλο, σιωπηλὸ πόλεμο πού στήνετε ἐνάντια στοὺς σοσιαλιστὲς λογοτέχνες. Ἡ σοσιαλιστικὴ ἰδέα κιντύνει νὰ δυσφημιστῇ στὸν τόπο μας μὲ αὐτὴ τὴν ἀποκλειστικότητα πού δὲν ἀνέχεται καμιά ξένη συνερχασία.

Μὴ μᾶς ἀντιτάξετε πὼς πολλὲς φορὲς τάχα ἐκαλέσατε σὲ συνεργασία τοὺς διανοούμενους, γιατί θὰ σᾶς ἀπαντήσουμε πὼς αὐτὸ εἶτανε ἕνα πρόσχημα, λίγη στάχτη γιὰ τὰ μάτια τοῦ κόσμου, ὅσο δὲ σᾶς βλέπουμε νὰ μᾶς δίνετε εἰλικρινὰ τὸ χέρι.

Ἐμεῖς δὲ θὰ πάψουμε βέβαια νὰ δουλεύουμε γιὰ τὴν ἰδέα πού σήμερα μᾶς ἐμπνέει, ἐπειδὴ μέσα σ' αὐτὴ πιστεύουμε πὼς βρίσκουμε ἕνα ἀνώτερο ἰδανικό. Τὸ παράδειγμα ἑνὸς Ἀνατὸλ Φράνς ἢ ἐνῶς Πάολ Φῶρ μᾶς συγκινεῖ βαθειά. Μὰ μὴν ξεχνᾶτε καὶ σεῖς πὼς τὴ Ρουσσοῦ ἐπανάσταση δὲν τὴν ἐδημιουργήσανε οἱ ζουρναλιστές μὰ οἱ λογοτέχνες τῆς Ρωσσίας πού σταθῆκανε οἱ μεγάλοι, οἱ φωτεινοὶ πρόδρομοι.

Μποροῦμε νὰ δουλέψουμε κ' ἐμεῖς στὸ πλευρὸ σας γιὰ τὸ ἀνέβασμα τοῦ λαοῦ μας, δίχως νὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ κατεβῶμε στοὺς δρόμους ἢ νὰ ἀρθρογραφήσουμε. Ὑπάρχει, ὑποθέτουμε, στάδιο ἐργασίας γιὰ ὅλους. Σᾶς προσφέρουμε τὴν ἀδερφικὴ συνεργασία μας. Γιατί τὴν ἀποκρούετε;

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ

Τὴν καθαρέβουσα, μᾶς τὴ φτιάσανε οἱ δασκάλοι γιὰ νὰ σαστίσουνε οἱ Ἑβραῖοπαῖοι. Σαστίζουνε ἀλήθεια. μὰ ὅχι ὅπως οἱ δασκάλοι τὸ θαροῦνε. Σαστίζουνε γιὰ τὸ τέρας καὶ γιὰ τὸ χάος. Γιὰ τὸ τέρας πού εἶναι ἡ καθαρέβουσα. Γιὰ τὸ χάος πού κάνει ἀφῆτὴ στὴν Ἑλλάδα.

Μόνο μὲ τὴ δημοτικὴ. θὰ κατορθώσουμε νὰ τοὺς καταλάβουμε καὶ νὰ τοὺς ἀγαπήσουμε τοὺς προγόνους.

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΚΟΝΤΑ ΣΤΗΝ ΑΜΜΟΥΔΙΑ

Στὸν κυματόχαρὸ γιὰλὸ καὶ στὸ ξανθὸ ἀκρογιάλι
πὼς ἤθελα νὰ ζῶ!

Στὸ κύμα νᾶμαι σὺν ἀφρὸς κρῖνου σὲ μυρογυάλι
πού κι ἂν τὸ πῆρες ἀπ' τὴ γῆ πάλι αὐτὸ θγάνει ἀνθό.

Παιρίδα μου ὄχι πιά ἡ στεριά! Τὰν ἡλιαγὸ μου σπῖτι
στὴ θάλασσα κοντά,
κ' ἐγὼ μέσα στὸν ἄνεμο φτερούγα ἐνὸς σπουργιτῆ
τὸ νέο ρυθμὸ κάθε Καιροῦ νᾶκολουθῶ πιστά.

Μπρατσέρα νᾶμαι στὸ γυαλό, στὸ μῶλο τρεχαντήρι,
κουπὶ σ' ἕνα σκαρμύ,—
μὲ τοὺς νησιῶτες νὰ μεθῶ, καὶ στὸ ἴδιο τοὺς ποιήρι
κρᾶσι νὰ πίνω, νέα ζωὴ, θέλεις, χαρὰ ἢ καμιά.

Ἡ ταξιδιάρᾳ μου ἡ ψυχὴ μὲ τὸ βορριά ν' ἀνοίγει
τετραπλάσι φτερά,
καὶ μὲ τὸ μπᾶνι ἀνάλαφρα χαρούμενη νὰ ομίγει
τοῦ γλάρου τὸ φτερούγιμα σὺν παίξει στὰ νερά.

Τὴ σοροκάδα, τὸ βορριά, τὸ γραῖγο, τὴ σπηλιάδα
συντροφία νὰ κρατῶ,
καὶ σ' ἄγριο κύμα ὡς ζωτικὴ κι ὀλόαρη φρεγάδα,
καρένα, δίκωπο σπαθί, στὸ πέλαο νὰ θουτῶ.

Ἀχ! ἔτσι ἂς εἶναι βολετὸ μιὰ νέα ζωὴ, ν' ἀγγίξω
κοντὰ στὴν ἀμμουδιά,
κάθε πικρὸ ἀναγέλασμα στὸ κύμα νὰν τὸ ρίξω
καὶ μὲς στὸ πέλαο προσφορά μιὰν ἀχρηστὴ καρδιά!

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΘΡΩΠΟΙ

N

Χαρισμένο τοῦ ἡ τῆς X. Strich

Κούτσου! Κούτσου! Κούτσου! —πάει ὁ δρόμος
[ἴσια.

Πέτρες ἄγριες χάμω. Ζέστη, φούρνος, ψένει.
Καὶ μακριὰ κοιτᾶμε, μὲς στὰ κυπαρίσσια,
Δροσερὸ σπιτάκι πού ὅλους μας προσμένει.

Κούτσου! Κούτσου! Κούτσου! —καὶ καθὼς
[τραβᾶμε,

Ἄλλοι πεινασμένοι κι' ἄλλοι πὺλ χορτάτοι,
Κούτσου! Κούτσου! Κούτσου! — Ἔμορφα
[κοιτᾶμε

Ποῖος μπορεῖ νὰ βγάλει τᾶλλονοῦ τὸ μάτι.

K. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

Τὴν ὁμορφιά, ποτέ σου δὲν τὴν εἶδες τὴ στιγμὴ τοῦ πόνου;
Ποτέ σου δὲν τὴν εἶδες τὴν ὁμορφιά!
Ποτέ σου δὲν τὴν εἶδες τὴ χαρὰ σὲ μιὰν ὥρα ὅταν ὄψῃ;
Ὡ! δὲν τὴν εἶδες ποτέ σου τὴ χαρὰ!

SCHILLER